

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita Magni Servi Dei P. Julii Mancinelli Societatis Jesu

Cellesi, Jacopo

Oeniponti, 1677

X. Devotio erga sanctissimum Sacramentum. Sacrificium Missæ.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42734

fatorem. Verùm de spiritu divino, qui in eo habitans non solum ipsi communicabat amplum illud prudentiæ donum ad se & alios gubernandos, sed & insuper illi monstrabat, & res longinquas, & futuras; meliùs libro sequenti dicetur.

CAPVT X.

DEVOTIO

Erga Sanctissimum Sacramentum. Sacrificium Missæ.

Hic totas
pietati laxabat
habenâs.

Nunquam
intermisit
sacrificiũ,
nisi coactus

POtissima lux in animam P. Julij derivabatur ex illo ter beato Eucharistico sole, quem nos oculis fidei, intuentes sub candidis Sacramentalium specierum contentum vestibis adoramus in arâ. In hunc immensum divinæ charitatis oceanum immergebat sese totum P. Julius, hic toti suæ devotioni ac pietati laxabat habenas. Antequam fieret Sacerdos, inserviebat, quot quot poterat, sacris, & ut devotionem tegeter, procurabat, ut in facellis fieret privatis. A consecratione enim usque ad communionem Sacerdotis, ipse totus madebat lacrimis, & in gemitus prorumpebat suavissimos, propter veram ac realem præsentiam sui dulcis Jesu, quem sentiebat verè adesse, & ad quem totus anhelabat. Inde ad Sacerdotium anno 1563. promotus nunquam intermisit sacrificium Missæ, nisi à gravissima impediretur in valetudine, morbi quippe usitati etiam non erant ipsi sat urgens impedimentum, prout vidimus in ruptura illius ossis, propter quam non poterat uti nisi unâ manu. Ita etiam in Polonia cum laboraret gravi fluxu cum febre, ab omnibus Collegij incolis, & ab ipso medico, qui bis quotidie ipsum invisebat, æstimatâ mortali, cum info-

insolitis symptomatibus, judicare Patres necessariò vocandum medicum illà importuna horâ, quamvis ille magis ipsis catus, non venit, nisi sub auroram, & templum ingressus vidit Patrem Julium prodeuntem cum calice dicturum Missam, sic in vultu & colore mutatus, ac si illum à morte revocatum vidisset ad vitam. Peracta liturgiâ solitâ cum devotione rediit ad lectum, & placuit Deo perfectâ illum sanitate redonare. Istum tam tempestivè surgendi & celebrandi morem etiam mediâ in hieme habuit familiarem, nihil horrida brumâ & Decembri, nec nive quidem capillorum ejus ardentissimam refrigerante sitim, quâ flagrabat illud cor amore Jesu succensum. Et per totius vitæ decursum non reperio ipsum adeò mœstum extitisse quacunque demum ex causâ, quàm semel, ex metu, ne propter infirmitatem cogereretur omittere Missam.

Nunquam
ira mœstus,
quàm in
timore o-
mittendi
Missam.

Igitur magno cum affectu & fiducia se contulit ad beatissimam Virginem, quæ singulari ipsum ex gratia hoc timore liberatum voluit usque ad ultimos vitæ paucos menses. Ipsius verò angelus custos in pluribus casibus particularibus illi adstitit, ut ne præ debilitate virium, vel erraret, vel desistere à sacrificio non finito cogereretur. Et maxime semel in nocte Natalis Domini, ut complerentur ritè tria sacrificia. Major adhuc sitis sacri calicis fuit in Patre Julio, prout videre est in eventu sequenti. In valle Senarum homo sceleratus neque per cohortationes, neque per minas parentum, & religiosorum adduci ad exomologesin poterat in sua quadam extrema infirmitate faciendam, cum jam fandi facultatem perdidisset, iverunt parentes ad Curionem, rogantes, ut afferret illi sacrum viaticum, contestati infirmum dedisse signa pœnitentis, & petiisse confessionem. His ille attestationibus permotus attulit sanctissimam Synaxin ad ægrum, qui tanquam phreneticus illam repudiabat. Verum à circumstantibus magis piis, quam

Ipsius an-
gelus sub-
inde juvic
sacrifican-
tem.

Totum
Scyphum
regeſta
hoſtię hau-
ſit impiger.

Quem ipſi
Deus mirã
dulcedine
compensa-
vit.

Angelica
P. Julij
modestia
multis
cauſa vo-
cationis.

quã cautis inductus tandem eam ſumpſit, mox porrigi ſibi ſcyphum poſtulans, ut poſſet ſacram deglutire hoſtiam; parvã admodum morulã tenuerat in ore aquam, cum illam expuit in cyathum, & unã Sanctiſſimum Sacramentum putrido ſuo catarrho immixtum. Scyphus iſte quaſi plenus reponitur in tabernaculum templi ad latus Ciborij, vel pyxidis, ubi per quindecim ferẽ dies delituit. Quo viſo Pater Julius, ad quem id officij nullo reſpectu pertinebat, totus Deo conſiſus, cujus amore flagrabat, bene manẽ cum diceret primum ſacrum ad illam aram, nec poſſet ultra ferre ſacrum Chriſti corpus tam indignẽ aſſervari, poſt ſumptam ſacram ſuam hoſtiam forti atque impigro animo totum illum ſcyphum abſque ullo nocumento exhaustit. Hunc amoris & reverentię actum erga ſanctiſſimum ejus Corpus liberaliter ei DEVS compenſavit; per longum namque deinde tempus, quoties conſecratam delibavit hoſtiam, hæſit illi ſenſibilis & admiranda in ore dulcedo ex paradifo, præteritæ amaritiei, & futurarum efficaciffimum remedium.

Et affirmari pro certo poteſt, eum in graviſſimis ſuis & proximorum neceſſitatibus, in ærumnis & tentationibus permoleſtis habuiſſe ſuum perfugium ad altare ſanctiſſimi Sacramenti, illic multo tempore proſtratum oraviſſe capite ſemper detecto, etſi ſenem, & continuis vexatum deſluxibus, nec unquam revertiſſe, niſi obtentã, quam perebat, gratiã, omni illic afflictione ex animo excuſã, ac ſolidis pro ſe, próque aliis relatis conſolationibus. Et iſta externa quoque Patris Julij compoſitio erat egregij ſanẽ exempli, ita ut populus ex profeſſo ad eum videndum conveniret, & non pauci, illa angelica tracti modetiã, quã adorabat Dominum præſentem, moverentur & illi ad dandum ſocietati vel aliis religionibus nomen. Imò cum ille, ut dixi, iret ad Porticum ad inſerviendum illi fratri hecã laboranti,

laboranti, quia illic celebrare Missam oportuit publicè in templo Sancti Francisci Patrum Conventualium, quamvis ille ex instituto eniteretur, ut signum campanis ne daretur, nihilominus, cum esset ejus celebratissima devotio, suspiria, lacrimæ, extases sæpius ab illo non reprimendæ, aut celandæ, summus fuit illuc hominum concursus, & multi nobiles miserunt illò suos ephēbos, qui ipsum tantisper detinerent; & cum rediit in sacrarium, certatim illi vestes, manus, ac pedes venerati sunt osculo. Et libuit Domino in hoc ipso loco per ipsum liquefacere cor gelatum & durum cujusdam obstinati peccatoris, qui multis annis non erat confessus, & induxit illum non solum ad sinceram germanamque suorum peccatorum faciendam exomologesin, verum insuper adhuc ad desponsandam quandam viduam, qua cum longo tempore malè consueverat.

Sensus, quos habuit in sacrificio Missæ, magnus iste sanctissimi cultor Sacramenti quantum ad illustrationem attinet intellectus, & quantum ad vehementiam affectuum cordis, fuere innumerabiles, & multos reliquit annotatos in tractatibus, & meditationibus illud divinissimum mysterium mirificis exaltans comparationibus & similitudinibus à Firmamento, globis cœlestibus, paradiso desumptis, quò ille totus ascendebat animo & corpore, dum celebrabat per raptus continuos, unum ex alio, ter quater post consecrationem, ac subinde cum Hostia in manu, ad eum modum, ut ipse ait, crediderit sæpius exiturum animum, & spiritum ad conjungendum se totum cum dulcissimo Domino, qui ipsi sæpè in hostia sacrosancta aspectabilis in variis formis apparuit. P. Virgilius Ceparius nostræ societatis homo fide dignissimus in unis suarum literarum ad Patrem Julium ad Leonam sub datis 11. Sept. anno 1624. habet hæc verba: *Inserui vi sæpius ad aram facienti Patri Julio Mancinello, & vidi eum elevari in altum post Consecratio-*

Dd nem

Summus
hominum
concurfus
ad ejus sa-
crum.

Sæpe ter
rapiebatur
in Missâ.

Virgilius
Ceparius
ejus sacro
inserviit.

Ejus depo-
sitio.

nem ex impetu spiritus, & postea recidebat deorsum in genua, id quod etiam affirmatur in articulis proculsis. Ait ulterius de se Pater Julius, sensisse se post consecrationem presentiam Christi Domini per aliam lucem, & certitudinem diversam ab illa, quam habemus per fidem, sicut longè rectius gaudetur de pomo, quod habetur in manu, quàm de eo, quod videtur in arbore. Et hoc, ipsum deprimebat in abyssum sui nihili cum timore planè humili, & profundo, ad eum modum, inquit ille, sicut presentia & Majestas improvisa magni cujusdam regis, & Monarche, quamvis gaudium quoddam & consolationem pauperi rusticello afferret, daret tamen simul illum in metum naturalem, ac venerabundum, per quem se subtraheret. Per hanc vivam cognoscendi vim præsentem Deum, & per summam felicitatem, ac facilitatem, quam habet Sacerdos, familiariter alloquendi Deum, imò per communionem sanctissimam sese uniendi cum ipso, existimabat se certo quodam & singulari modo obligatum ad utendos illos ipsos modos & terminos obsequij, reverentiæ & adorationis, quibus uterentur illi ipsi, qui coram Deo essent in paradiso. Atque hinc dimanabant per genas illæ continuæ dulces lacrimæ totam per liturgiam, & abundantes post Consecrationem rivuli, qui facultatem impediabant & legendi, & proferendi verba continuo fletu, gemitibus, & suspiriis interpolata ad morem infantis. Nec poterat ille, quantumvis multo studio & conatu niteretur, suppressere illos gemitus, & cordis labores, qui veniã non petitã ex corde, atque ex ore prorumpabant, id quod de sanctis nonnullis Monachis refert Joannes Climacus c. 10. collationum lib. 2.

Quæ hucusque diximus de gratiis à Christo Domino, servo suo inter litandum concessis, admirationem sanè omnem tollent, ubi audierit quis, eum celebrasse in itineribus, in Missionibus, cum aliter non posset, sub Dio, non raro pluviis capiti incidentibus. Inter navigandum; cum

maris

Continuus
quasi in
Missa fletus.

maris inconstantia, & elementi levitas obstabat, ne calix everteretur, Missam ille agebat ficcam, sine consecratione, sicut moris est, solando illud grande suum desiderium saltem in illa proxima spe, & dispositione recipiendi sacrum Domini Corpus. Spatium consuetum ejus Missæ erat hora, quæ ipsi tam celeriter effugiebat, ut ipso teste videretur sibi momentum. Ita cujusvis alterius rei de hoc mundo eum capiebat oblivio, ac si ipse non amplius esset in mundo, & nihil porrò illi faciendum superesset, quanquam semper esset quiddam, quod minus devotos juberet accelerare sacrificium, & multam injiceret sollicitudinem & distractionem, maximè in itineribus. Præstitit autem Deus illi hunc favorem pro majori sua quiete, ut, licet omni alio tempore cum capite perdurandum esset aperto, vehementer illi doleret caput, tempore tamen sacrificij omninò non doleret, nec ullum ex eo incommodum perferret. Ad eundem propè modum vel non advertit, vel certè non depellebat muscas, vel alia animalia, quæ obrundere celebranti possent, quemcunque illa locum occupassent, imò decidens forte quoddam in calicem absque alia cogitatione, aut hæsitatione tranquillissimo animo illud ebibit.

Et quandoquidem tanta cum constantia se sinebat torqueri à molestis illis bestiolis, fecit illum Dominus Deus dignum, in cujus capite circumstantes sæpiùs candidam viderent columbam, prout in articulis præcuis asseritur, & aliàs ex sacro calice cernerent prodire multitudinem rubinorum, & aliorum pretiosorum unionum. Er de hoc divino spiritu mutuabatur ille notabiles illos & efficaces sensus, qui peracta liturgia, & gratiis prolixè actis, erumpebant ipsi ex corde & ore. Retulere aliquot è nostris Patribus, qui ipsum tunc loquentem audiebant, & verba proferentem attendebant plena cœlestium luminum, & penetrantia animum, se quoque expertos fuisse illas ipsas illumina-

Missæ ficeæ
in Mari &c.

Spatium
Missæ sal-
tem hora.

Tempore
Missæ capi-
te licet a-
perto non
doluit.
Muscas
non abegit

In ejus ca-
pite candi-
da colum-
ba.

Duo præ-
lati ejus
verbis ra-
pti.

Anima è
purgatorio
orabant
ejus sacri-
ficia.

tiones & extases insolitas antehac non sanè exploratas, id quod nesciam, utrum de aliis memoriæ proditum sit. Duo Prælati, qui ipso Directore fecerunt Exercitia spiritualia, cum paucula quædam verba ex ipso audiissent, testantur se ita fuisse illuminatos, ut nunquam aliàs in prolixis meditationibus. Imò Episcopus Averfanus, simul audiit aliquos sensus, quos habuerat inter litandum, referentem, planè stetit attonitus, & tanquam raptus in extasim advocabat quantocyus domesticos & familiares, jussitque festinos adesse, ut audire verba, quibus tanta lux & expressio divinorum attributorum contineretur, possent, quæ ipsum dedissent in extasim. Erat Pater Julius deditissimus piis manibus in igne lustrico detentis, & sapissimè, ac quasi continuo pro ipsis faciebat præter plurimas orationes, & spontaneas pænas, quas pro ipsis ultrò suscipiebat, unde ipsi plurimum ejus sacrificiis adjuti crebrò ei se aspectabiles præbebant rogantes ejus suffragia. Sed tam de hisce visis, quàm de raptibus & aliis gratiis ab eo acceptis tempore Missæ rectiùs dicitur sequenti libro.

C A P U T XI.

Aliquot sensa Ascetica.

Illustrationes & lumina Patri Julio concessa à Deo in orationibus & in sacrificio Missæ, quæ ad salutem & perfectionem propriam, & proximi pertinent circa obligationes fidelium erga Deum ipsum, pro hac præsentè & altera vita, ac continent amorem ipsius erga Creaturas, attributa & perfectiones divinas, virtutes & beneficia Christi Domini, beatissimæ Virginis & Sanctorum, thesauros Ecclesiæ, & his similia, fuere tot & tanta quot diebus, ut non solum de iis ingens conscribi volumen pro instructione aliorum